

κώτητα του κ. Διακοπούλου, του επιτρόπου της.

Και ο άλλος κίνδυνος, ο οποίος ήμπορεί να γονατίσει κυριολεκτικώς το Έμπόριο και την Βιομηχανία μας, είναι η άπαισιμη των βραβείων.

Δηλαδή: Καθόλου παράδοξον να βραβευθής ένας έβδομης τάξεως έμπορος ή βιομήχανος, μόνον και μόνον διότι έφρόντισε να καλοπληρώσει το βραβείο του, και να επαινεθής ή και να μη μνημονευθής καθόλου ένας άλλος από τους πρώτους. Ο κόσμος, βλέπετε, εκθεση ακούει κ' εκθεσι πιστεύει. Ποῦ να ξέρη ο καθένας πῶς μιὰ τέτοια εκθεση ήμπορεί να είναι άπλουστάτα μιὰ χρηματολογική επιχείρηση και τίποτε παραπάνω;

Ένας από τους πρώτους καταστηματαρχας της όδοῦ Σταδίου μᾶς έλεγε ότι πρ' όλίγου καιροῦ ακόμη έλαβε πρόσκληση από μιὰ τέτοια Εὐρωπαϊκή εκθεση να στείλῃ εκθέματα από το κατάστημά του. Έν ύστερογράφῳ δέ τοῦ έλεγαν ότι για το βραβείον ήμπορεί να συμβουλευθής το «έσωκλείστως άποστελλόμενον ιδιαίτερον τιμολόγιον».

Αν έχῃ και ή εκθεση τοῦ Ζαππείου τέτοια τιμολόγια βραβείων, δέν τᾶ ξέρουμε, άφού δέν τᾶ είδαμε. Είδαμε όμως και βλέπουμε τὸς ἄλλα πράγματα, ὥστε καθόλου παράδοξον να φανῇ και να επιδειχθῇ κι' αὐτό καμμιὰ μέρα στους ενδιαφερομένους.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

Ένα συνέδριο εκπαιδευτικῶν τὸν Μάρτη τοῦ 1904 έπρόκειτο να συγκεντρώσῃ στήν Αθήνα ὅλους τοὺς δασκάλους τοῦ μέσου και Έλληνισμοῦ. Καλῶς να κοιτάξουν, ἀφού καθὼς φαίνεται μεγαλὰ και σωτήρια πλάματα θὰ κατορθώσῃ ή συγκέντρωσι αὐτῇ για τὴν φτωχὴν εκπαιδεύσι μας. Τόση εἶνε ή βεβαιότητα στο ζήτημα αὐτό ὥστε δέν έλειψαν και ἀρθρογραφίαι λιθανίζοντα τοὺς διοργανωτὰς τοῦ συνεδρίου για τὴν σφῆ εμπνευσί τους, και μπαρίζοντα τὴν εκπαιδεύσι ποῦ βρῖσκε ἐπὶ τέλους τὸ

φάρμακο τῆς ἀρρώστειας της. Έμένα να μοῦ επιτρέψετε να μὴ βλέπω τὰ πράγματα τόσο ρόδινα, ὥστε ή εἰδησι τοῦ συνεδρίου να μ' ἀφήνῃ ὅπως διόλου άσυγκίνητο. Ζευξέκης, θὰ πῇτε, μπαμψέρες Ρωμέικες πάλι. Να πῇτε ὅ,τι θέλετε, ἀλλὰ έμένα κι' ἐγὼ λέει πῶς τὸ συνέδριο αὐτό εἶνε ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένο σ' άποτυχίαν ἐπὶ τὴν ἐποφῇ έννοεῖται ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων. Μι' τὸ λέει τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖον μπαρίζει Δασκαλισμὸ και στενωκεφαλίαν. Καὶ στὰ χάλια ποῦ βρῖσκεται ή Παιδεία μας δέν θὰ τὴν σώσῃ τὸ συνέδριο με τοὺς δασκάλους του, θὰ τὴν σώσῃ μόνο τὸ τέλειον, τὸ τέλειον ποῦ θὰ πέρσῃ ἀλύπητα παντοῦ, ποῦ θὰ τα γκρεμίσῃ ὅλα και ὅ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πάλι να δημιουργῇ. Βλέπετε οὖν τέτοια γενναία πρόθεσι στο πρόγραμμα τοῦ συνεδρίου; Ἀντιθέτως μάλιστα. Ο Δασκαλισμὸς διατηρεῖ ὅλα τὰ δικαιώματά του και προβάλλει τὴν μίση του ἀπὸ ὅλες τις μεριές. Έλάτε να τριφύμῃ τὴν μούρη του στο χῶμα για να μὴ δηλητηριάξῃ με τὴν ἀκάθαρτη πνιή του τὴν ψυχὴ μας.

Και ποῖα εἶνε αὐτὰ ποῦ ἀναλαμβάνουν να βγάλουν τὴν παιδεία ἀπὸ τὸν βόρβορον ποῦ κυλιέται χρῶνι τώρα; Έλάτε να τοὺς γνωρίσουμε. Ο κύριος Βικέλας, Σοφὸς ἄνθρωπος. Έχει γράφει και βιβλία. Ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος τίτλος του εἶνε βέβαια ή διάσι του στο ασύλλογο πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Έξέρετε οὖν σχολαστικώτερον ἔργο; Έξέρετε πανηγυρικώτερον άποτυχίαν; Τί μᾶς κοπανίζουν κάθε μέρα τίς χιλιάδες τῶν βιβλίων ποῦ ξεδοῦνται; Διαβάζονται τὰ βιβλία αὐτά; Καὶ αν διαβάζονται, έχουν να κάνουν τίποτε με τὴν ψυχὴ ποῦ αἰσθάνεται; Έμεις έχουμε μιὰ ιδέα, πῶς τὰ βιβλία αὐτά έχουν τὴν μεγαλύτερη κυκλοφορίαν ὅχι στις λαϊκές τάξεις ποῦ δέν τὰ καταλαβαίνουν, ἀλλὰ στους κύκλους τῶν λεγόμενων ἀνεπτυγμένων γυναικῶν, δικηγόρων και λοιπῶν, ποῦ με τὸ μέσο αὐτό βρῖσκουν τὴν εὐκαιρία χωρὶς πολὺ κόπο να μύθουν ὅσα δέν ξέρουν. Ἀλλὰ ὁ σῆλλογος εἶνε για τοὺς ἀνεπτυγμένους ποῦ θέλουν να συμπληρώσουν τίς γνώσεις των ή για τὸν πολὺ λαόν; Βυθίζεται ὁ Δασκαλισμὸς στο σῆλλογο αὐτό ή ὅχι; Αν δέν ἦταν στὴ μέση ὁ Δασκαλισμὸς, δέν θὰ γράφονταν τὰ βιβλία αὐτά στην ἀλφεινὴ, στην ζωντανὴ γλώσσα; Καὶ δέν θὰ ἦταν τότε ἄξιος εὐγνωμοσύνης ὁ κ. Βικέλας ἀπὸ ὅλο τὸ ἔθνος, ποῦ διψᾷ για μύθισι και νερό δέν βρῖσκει, γιατί τοῦ στερεῖται ὅλες τίς πηγές ή Βικέλαδες; Ένας τέτοιος ἄνθρωπος ήμπορεί να κάμῃ τίποτε καλὸ για τὴν εκπαιδεύσι; Ἀμ ὁ Δροσίνης θὰ μοῦ πῇτε; Ἀλλάθεια ὁ Δροσίνης. Τρυφερός ποιητής. Μὰ περιορισμένο μυαλό. Κι' αὐτὰς και τὴν Ἑθνικὴ Ἀγωγή. Βετυχημένη στο Δασκαλισμὸ. Καμμιὰ πρὸς τοῦτο στὴν ιδέαν, στὴ γλώσσῃ. Ξεκίνησε, βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πῶμα τῆς «Εστίας» και ἀναγκάστηκε τὸν Δασκαλισμὸ. Ὅσο για τὸν Ἀργυροπούλο δέν καταλαβαίνουμε τί δουλειὰ έχει

στο συνέδριο. Η μήπως θὰ ἐφαρμόσουμε τὸν ηλεκτισμὸ για να κινήσῃμε τὰ νεῦρα τῆς παράλυτης Παιδείας μας; Ἀπὸ τέτοιους ἄνθρώπους, ἀπὸ τέτοιο πλάνογμα, περιμένετε με τὰ σωστά σας καλὸ για τὴν εκπαιδεύσι; Ἀναμώρφοσι τῆς Παιδείας σ' ὅ,τι λέγουν. Καὶ ήμπορεί να γίνῃ σκέψις για ἀναμώρφοσι χωρὶς να συζητηθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἀλφεινῆς γλώσσας, χωρὶς ή γλώσσα τῶν ἔθνων να λάβῃ στὰ σχολεῖα μας τὴν θέσι ποῦ τῆς ἀνήκει; Καὶ ήμπορεί να γίνῃ συνέδριο χωρὶς να κουβιτῇ μέσα ή φωνὴ ἐνὸς Παλαμῆ; ἐνὸς Ψυχάρη; Τί; Μὲ δασκαλισμὸς θὰ ζῶμε αἰώνια; Καὶ τί τόφεζες αν μαζευτοῦν μεθαύριο χιλιοὶ δασκάλαι και ἀνταλλάξουν τίς σφῆς γνώσεις τους ποῦ μπαρίζουν μι' ὅχλα και χωματίλα; Ἀλλὰ, κύριε Δασκάλε, δέν θὰ καταλάβετε ἐπὶ τέλους πῶς αἰσθάνεστε ὅταν θέλετε να ἀναμώρψετε τὴν παιδείαν χωρὶς να δείξετε τὸν ὀφειλόμενο σεβασμὸ στη γλώσσα τοῦ ἔθνους;

Σπάρτη.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΗΜΟ

Αν δέν είχαν ξεπέσει τὰ παράσημα, τὰ Ἑλληνικὰ ιδίως, στὶς ἡμέρες μας, θὰ ήμπορούσε να συγχάρῃ κανεὶς τὸν κ. Ματσούκα, διότι ή Πολιτεία ἀναγνωρίζουσα τοὺς εὐγενεῖς ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ στόλου κόπους του, τοῦ ἐκάρωσε στο στήθος ἓνα παράσημο, ὅπως καρφώνουν στὶς προθήκες τῶν Μουσείων τὰ διάφορα ἔντομα.

Δυστυχῶς όμως τόσο σπατάλῃ παρασῆμων γίνεται και τόσο ασυλλόγηστη άπαισι αὐτῶν, ὥστε ὅταν ἀπονέμεται σὲ κανένα ποῦ ἀξίζει τὸν κόπο, ἀντὶ να συγχάρῃ τὸν παρασημοφορηθέντα, σπρώχνεται και χωρὶς να τὸ θέλῃς να συγχάρῃς τὸ παράσημο, ποῦ ἐτιμήθηκε στὰ στήθη ἐκείνου ποῦ τὸ πῆρε.

Η παρασημοφορία τοῦ κ. Ματσούκα, μόνον εἶσι ήμπορεί να χαρακτηρισθῇ. Κι' ἀφού τᾶφερε ὁ λόγος, ἀξίζει να σᾶς δώσουμε τὴν τιμὴ ποῦ ἔκοψε για τὰ μυχιλιμπιδία αὐτά, ἓνας Ἀθηναῖος ἐνεχυροδανειστής, ὁ ὅποιος δέχεται και παράσημα ὡς ἐνέχυρο.

Για τὸν ἀργυρὸν σταυρὸ, ποτὲ δέν δίνει περισσότερες ἀπὸ τίς πέντε δραχμές. Για τὸν χρυσὸν δίνει και δεκαπέντε. Για τὸν Ταξίαρχον, ἀνεβαίνει και στο εἰκοσιπεντὸδραχμο. Μεγαλόσταυρος ακόμη δέν τοῦ παρουσιάζτηκε, ὥστε δέν ἀποφάσισε τί ήμπορεί να δώσῃ και γι' αὐτόν.

Αὐτ' εἶνε ή ἀγοράκι ἀξία τῶν παρασῆμων.

Ο κ. ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

3

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Πλοῦτος. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, με κακομεταχειρίζεσθε και με σκορπούσε και με κατακομάτιζε, αν και τοῦ ήμουνα πατριός του φίλος και σχεδόν με διχάλια μ' ἔδιωχνεν ἀπ' τὸ σπίτι του, (σὺν ἐκείνους ποῦ πετοῦν τὴ φῶτι ἀπ' τὰ χέρια τους). Λοιπὸν θὰ πάω πάλι για να με παραδόσει στους τσανκογλείφτες και στους κόλακες και στὶς παστρικάς; Στέλνε με, ὦ Δία, σ' ἐκείνους ποῦ θὰ νοιώσουν τὸ χάρισμά, ποῦ θὰ με περιποιηθοῦν, ποῦ ἐγὼ τοὺς εἶμαι ἀκριβὸς και πολυαγαπημένος; κι' αὐτοὶ οἱ

πλεονέχτες ἄς κάνουν συντροφίαν με τὴ φτώχεια, ποῦ τὴ θαρρὺν καλλίτερη ἀπὸ μᾶς, κι' ἀφού πάρουν ἀπ' αὐτὴ τομάρι και ἀξίαν, ἄς μένουν φχαρισστημένοι να κερδίζουν κακοποιρησμένοι τέσσερες ὀβολοὺς τὴ μέρα, ἐνῶ σκόρπαγαν στο βρόντο δεκατάλαντα χαρίσματα.

Δίαις. Δὲ θὰ σοῦ κάνει πᾶ τίποτε τέτοιο ὁ Τίμωνας, γιατί καλὰ τὸν δίδαξε τὸ ξινάρι — ἐξόν αν δέν τὸν σφάζει καθόλου ή μέση του — ὅτι πρέπει να προτιμᾷς ἐσένα παρὰ τὴ φτώχεια. Μὰ εὖ μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι πολὺ παραπονημένος, ἀφού τώρα μοῦ κατηγορεῖς τὸν Τίμονα, γιατί ἀνοίγοντας διάπλατες τίς θύρας σ' ἄφινε να τριγυρᾷς λεύτερα, χωρὶς να σὲ κρύβει, οὔτε να σὲ ζηλεύει. ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἄλλοτε θυμόνες με τοὺς πλούσιους, λέγοντας πῶς σὲ καλοσχελνοῦσαν μέσα με μάνταλους και κλειδιά και σφραγίδες, ποῦ δὲ ήμπούσες οὔτε στο φῶς να ξεπροβάλλεις. Αὐτὰ δὲ μοῦ προσκλαιγόνουνα, λέγοντας πῶς σὲ πιάνει ἀγκοῦσα μες στο βαθὺ σκοτάδι. και γι' αὐτό μᾶς φανόσουνα κτηρινιάρης και γιογάτος σκοτούρες, με καμπουριασμένα τὰ δάχτυλα ἀπ' τὴ συνείδησι ὅλο να μεταξῇ, και φοβέριζες, πῶς θὰ τοὺς φύγεις, αν βρεῖς εὐκαιρίαν και θαρρῶς ὅτι ἦταν πολὺ ροβερό πρᾶμα να ζῆς παρθένος, σὺν τὴ Δανάη, μες σὲ χαλκω-

ματένιο ή σιδερένιο ταμειὸ και ν' ἀναθρέφεται ἀπὸ τσιγκουνήδες και παμπόνηρους δασκάλους, τὸν Τόλο και τὸ Λοχαρισμὸ.

Τοῦλάχιστο εἶσι ἔλεγες: πῶς δέν κάνουν αὐτοὶ καλὰ, ἀφού σ' ἀποθυμοῦν τόσο πολὺ, να μὴν κοτᾶνε να σὲ χαρῶν, αν και τοὺς εἶνε βολετοῦ, οὔτε να κάνουν τὴν πεθυμιά τους ὅπως θέλουν, ἀφού εἶνε νοικοκύρηδες να κάνουν ὅ,τι θέλουν, παρὰ να ξαγρυπνοῦν για να σὲ φυλάνε και να κοιτοῦν μ' ὀλάνοιχτα μάτια στὴ σφραγίδα και στο μάνταλο, νομίζοντας πῶς εἶνε ἀκριβὴ ἀπόλαψις ὅχι τὸ να μποροῦν αὐτοὶ να σὲ χαρῶν, παρὰ να μὴν ἀφίνουν και κανέναν ἄλλο να σ' ἀπολάψει, ὅπως ἔκανεν ή σκύλα στο παχνί, ποῦ οὔτε αὐτὴ ἔτρωγε τὸ κριθάρι, οὔτε τ' ἄλογο, ποῦ πεινοῦτε, τᾶφινε να φάει. Κι' ἀκόμα τοὺς περιγελοῦσε ποῦ τσιγκουνεύονταν και σὲ φύλαγαν και, τὸ πῶς παρᾶξενον, ζήλευαν τὸν ἑαυτό τους, χωρὶς να ξέρουν ὅτι κάποιος καταραμένος δούλος ή ἐπιστάτης ή δάσκαλος τῶν παιδιῶν, ἀφού μπεῖ μέσα κρυφὰ θὰν τὰ κάνει θάλασσα, ἀφίνοντας τὸν κακομοῖρη και ἀγριάνθρωπο ἀρέντη να ξαγρυπνάει με τοὺς τόκους κοντὰ σὲ κανά θαμπερό και στενόστομο λοχαράκι με στεγνὸ φυτίλι. Γιατί λοιπὸν δέν εἶνε ἄδικα αὐτά, να κατηγορεῖς δηλαδή,

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΕΜΜΕΝΕΙ

Ὁ Κυβερνήτης στήν ἐφαρμογή τοῦ προγράμματος τῆς. Τάκουσαμε κι' αὐτὸ τὸ χωριτὸ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ στήν συνεδρίαση τῆς περασμένης Πέμπτης καὶ δὲν ξιπασθήκαμε. Μὰς ἐφάνηκε τόσο φυσικό! Μὰς ἔχει συνηθίσει τόσο ὁ ἀποπροβλητός μ' αὐτὰ τὰ χωριτὰ, ὥστε ἀρχισιν νὰ περνοῦν καθολοκληρίαν ἀπαράτηρα, κι' ὅταν τὴ λείει, ἔτσι χωρὶς νὰ δίχην πὼς δίνει σημασία σ' αὐτὰ, κι' ὅταν ἀκούη στυλῶνεται ἀπὸ τὸ βῆμα καὶ τὰ βορυτοφωνάει μὲ τόνο γεμάτο συγκίνηση καὶ μυστήριο, σὰν ν' ἀποκαλύπτει κανένα καινούργιο κατόπλυσμα πρὸς θεραπεία τῶν κινδυνεύοντων θεσμῶν.

Ἐμμένει στήν ἐφαρμογή τοῦ προγράμματος τῆς ὁ Κυβερνήτης. — Κι' ἔχουν περάσει ἄκτὼ μῆνες ἀπὸ τότε ποῦ ἐμμένει χωρὶς νὰ προχωρήσῃ οὔτε βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνῶ τὰναιματισμένα προίγματα φωνίζουσιν πὼς ὑποχώρησε ἄρκετὰ βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐμμένει—κι' ὅμως δὲν βλέπουν πὼς ἐμμένει μόνον μὲ τὰ λόγια, ἐφ' ὃ μὲ τὰς πράξεις φεύγει κι' ὄλο φεύγει ἀπὸ τὸ κοινογυιαννίτικο προῖγμα τῆς μικροῦ. Ἐμμένει.—Κι' ὅμως ὁ καθένας πῶς τὸ νοιῶται πὼς περιμένει ὡς ἀγγελὸν σωτηρίας τὴν πτώση τῆς, γιὰ νὰ εἰσπερῇ νὰ δημοκοπήσῃ καὶ πύλιν, πείθουσα τὸν χαϊμάλιν λαὸν πὼς δὲν τὴν ἀφίσαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ προῖγμα τῆς τὸ λαοσωτήριο.

Ἐμμένει. Μὰ καὶ ποὺς τῆς τὸ ἀμφισβητεῖ; Ἄς ἐμμένῃ! Ἄν δὲν τὴν ἀφίσαν—οἱ φίλοι τῆς πάντοτε, γιατί ἀπὸ τοὺς ἀντιθέτους τῆς κανένας δὲν τὴν ἐμποδίσῃ—νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ προῖγμα τῆς στήν περασμένη σύνοδο, τὴν τακτική, θὰ τὴν ἀφίσαν νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ στήν ἑκτακτική. Κι' ἂν δὲν τὴν ἀφίσαν καὶ τώρα, θὰ τὴν ἀφίσαν στήν ἄλλη, θὰ τὴν ἀφίσαν στήν παραιπίνου, θὰ τὴν ἀφίσαν ἐπὶ

τέλους μιὰ μέρα, ἂν ὄχι νὰ τὸ ἐφαρμόσῃ—γιατὶ τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ἐσκέφθηκε ποτὲ σοφιστὰ—νὰ γκρεμοτσακισθῇ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν Ἀρχὴ ἐμμένουςα.

Καὶ περὶ αὐτοῦ πρόκειται: νὰ πῶς ἐμμένουςα στὸ Προῖγμα τῆς—καὶ θὰ τὸ ὀπῇ. Θὰ τὸ ὀπῇ ἀκόμη κ' ἐκεῖνοι οἱ Συνταγματικώτατοι πάλιτες, ποῦ θαναγκασθοῦν νὰ ξαναπάρουν στὰ χέρια τοὺς ἄλλη μιὰ φορὰ τὶς σάνιδες γιὰ νὰ τὶς χτυπήσουν στὰ κεφάλια τοὺς.

ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟ

μέσα, στήν περὶ μεγάλη τάξη, ἔγινε κάτι—καὶ πραξικοπήμα μπορεῖτε νὰ τὸ πῇτε—ποῦ ἐνδιαφέρει τὸ «Νουμᾶ» καὶ γι' αὐτὸ μὲ κάποια περηφάνεια τ' ἀναφέρουμε.

Τὰ κορίτσια ἐπῆραν ἓνα φύλλο τοῦ «Νουμᾶ», ἐσημάδεψαν μὲ μαδί μολύβι ἓνα κομμάτι ποῦ ἔγραφε γιὰ τὸ ἐκπαιδευτικό μας σύστημα, ἔγραψαν στὸ περιθώριο: «Ἐγὼ δίκαιο ὁ «Νουμᾶς» καὶ ὁ βαλαν ἀνοιχτὸ τὸ φύλλο ἀπάνου στήν ἔδρα τοῦ καθηγητῆ τοὺς.

Ὁ καθηγητὴς ὅταν ἐμπῆκε μέσα νὰ κἀνέ μᾶθημα, ἀντίκρουσε τὸ φύλλο, τὸ δὶάβασε βιαστικὰ, κι' ἀφρισμένος ἀπὸ θυμὸ ἔρχισε νὰ φωνάζει καὶ νὰ βρίζει. Κατὰγγειλε μάλιστα τὸ «ἀσεβὲς» κίνημα καὶ στήν Διεύθυνση τοῦ Ἀρσακείου κ' ἐνεργήθησαν κι' ἀνακρίσεις γιὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ ἐνοχος.

Εὐχαριστοῦμε τὰ καλὰ κορίτσια γιατί λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅσα γράφονται στὸν «Νουμᾶ» γιὰ τὸ ἔθνηκώτατο αὐτὸ ζήτημα, ἀλλὰ καὶ τὰ διαβεβαιώμεν πὼς ὁ δασκαλισμός εἶνε τόσο χοντροτάκος, ὥστε δὲν χυμπερίζει καθόλου ἀπὸ τέτοια ντελικάτα χτυπήματα.

ΣΩΣΤΑ

ὅσα γράφει τὸ «Σκρίπ» γιὰ τὸ λοιμοκαθαρτήριο τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. Ἐνῶ ὑπάρχει τὸ λοιμοκαθαρτήριο τῆς Δήλου μὴ ἐπικοινωνοῦν ἀμέσως μὲ καμμίαν πύλιν, τὰ ἐξ ἐπιχειρήσεων μερῶν προερχόμενα ἀτμόπλοια ἀντὶ νὰ ποστέλλωνται εἰς Δῆλον πρὸς τέλος τῆς καθάρσεώς των, ἔρχονται εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, μέσ' στή μύτη τῶν πολυπληθῶν ἐπιβιβαζομένων καὶ ἀποβιβαζομένων ἐπιβατῶν, ἐγγὺς τῆς γείτονος πόλεως, ἡ ὁποία διατρέχει οὕτω τὸν κίνδυνον μιᾶς ἡμέρας νὰ ἴδῃ τὴν πανώλην ἐν ἐκυτῇ.

Τὸ «Σκρίπ» γιὰ νὰ γράφῃ ἔτσι, ἀποδείχνει πὼς δὲν ἔχει πάρει χαμπάρι ὅτι καὶ τὰ λοιμοκα-

θαρτήρια διευθύνονται στὸν μακκάριον αὐτὸν τόπο, ὅπως κι' ὅλα τὰλλα δημόσια πράγματα, ἀπὸ τὴν Συνταγή, ἡ ὁποία ἀφοῦ μᾶς ἔφερε τὸς ἄγαθὰ, δὲν περᾶζει ἂν μᾶς φέρῃ καὶ λίγη πανώλη.

Ἄν τὰ ἔφερε αὐτὰ τὰ «Σκρίπ», δὲν θάχανε τὰ λόγια τοῦ, νὰ συνιστᾷ στὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν τὴν κατάργησιν τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ νομισματοκοπείου, τὸ ὁποῖον καταχρηστικῶς καλεῖται λοιμοκαθαρτήριο.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ

φίλος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλῃ ἓνα τεύχος τῆς 1 Ἰουνίου, τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ «Ἀττική Ἱρις», τὸ ὁποῖον περιέχει ἓνα θαυμασιὸν καὶ τιμητικώτατον χαρακτηρισμὸν τοῦ «Νουμᾶ», τὸν ἐξῆς:

«... Ὁ «Νουμᾶς» πρέπει νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι εἶνε ἐβδομαδιαία ταχυρικὴ ἐφημερίδουκα τῇ ὁποιᾷ ἐκδίδει κῆποιος Δ. Τυχόπουλος, ὁ ὁποῖος, ὡς μᾶς εἶπαν, ἔχει ἐργασθῇ εἰς δύο τρεῖς Ἀθηναῖκας ἐφημερίδας ὡς ρεπόρτερ καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεδόχθη κακὴν κακῶς ἀλληλοδιδόχως διὰ τὴν διαγωγήν του, ἀπὸ τινος δὲ ἐκδίδει τὸν «Νουμᾶ» ὅπως πορίζεται τὸν ἐπισύριον ἔρτον τῶν τεχνῶν του.

Ἄλλὰ νὰ λῆθετε δὲ ἰδεῖν τῆς γεννητικῆς καὶ κακοθεῖας τοῦ, σὰς ἀναγνώστῃ προὐκαίρου ἡθελῇτε νὰ διασῶτε τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν γνωστοτέρων ποιητῶν μας, ὁ ὁποῖος δικαιοῦται τὸν ἐπικρατεῖ νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὴν τοιαύτην του ἀναιδέαν, κῆτος δὲ ἔκαμε τότε τὴν ἐξῆς ἱρωικὴν καὶ μοναδικὴν ἀπολογία: «Δέχομαι εὐγνωμόνως τοὺς ἐμπυτμούς τοῦ ποιητοῦ». Ἀπ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του δύνανται ὁ ἀναγνώστης νὰ λῆθῃ μικρὸν ἰδεῖν τοῦ τί εἶνε Τυχόπουλος ἡ Νουμᾶς.

Καὶ ὡς πρὸς τὸν κ. Τυχόπουλον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παραβλέψῃ διότι ἐμμεῖς ἔτσι, διότι τέλος πάντων πράκειται ἀπλοῦστα περὶ ἑνὸς κακοῦ ἡθους».

Ὁ φίλος ποῦ μᾶς ἔστειλε τὸ μυροβόλον αὐτὸ τεύχος, μᾶς ὑπέδειξε ὅτι ἡμποροῦμεν ἀξιόλογα νὰ καταδιώξουμε τὸν γράψαντα τῆς ὁποίας—καθὼς καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ. Καλὴ ἡ γνώμη τοῦ, δυστυχῶς ὁμοῦ δὲν μᾶς περιστᾷ κακὸς νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον διευθύνει ὁ ἀξιότιμος κ. Κονταξίκης καὶ τὸ ὁποῖον γράφεται ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ μελωδικωτάτου καὶ ἔθνηκωτάτου ποιητοῦ κ. Βαργλέντη.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὀμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

προτήτερα ἐκεῖνα καὶ τώρα γιὰ τ' ἀντίθετα νὰ τᾶξει μὲ τὸν Τίμωνα;

Πλοῦτος. Κι' ὅμως ἂν ξέταζες τὴν ἀλήθειαν, θὰ σοῦ φαινόμουν ὅτι φρόνιμα κάνω καὶ τὰ δύο. Γιατὶ καὶ τοῦ Τίμωνα αὐτὸ τὸ πολὺ ἔξαισιμα μὲ τὸ δίκιο θὰ φαινότανε ἄδικη γιὰ μένα κ' ἐχρητᾶ κι' ὅσοι πᾶλε μὲ φυλάνε κατὰλειστο μὲς σὲ θύρες καὶ σκοτάδι, φροντίζοντας πὼς νὰ μὲ κάνουν πῶς χοντρὸ καὶ παχὺ καὶ φουσκωμένο, χωρὶς οὔτε αὐτοὶ νὰ μ' ἀγγίζουσιν, οὔτε σὲ φῶς νὰ μὲ βγάνουν, γιὰ νὰ μὴ μὲ δεῖ κανένας, θαρῶσα πὼς εἶνε βλάκες καὶ ματκαράδες, ἀφοῦ με κατασάπιζαν ἀπὸ τὸς σίδερα, ἂν καὶ δὲν τοὺς ἔκανα κανένα κακὸ, χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι ὑστερ' ἀπὸ λίγο φεύγουν καὶ κ' ἀφίσαν σὲ κάποιον ἄλλο τυχερό. Λοιπὸν οὐτ' ἐκείνους πινεύω, οὔτε ὅσους εἶνε ἀνοιχτοχέρηδες γιὰ μένα, παρὰ αὐτοὺς—κι' αὐτὸ εἶνε τὸ πῶς σωστό—ποῦ θὰ βάλουν κάποιο μέτρο στὸ πρᾶμα καὶ δὲ θὰ μ' ἐρηθίσουν ἐλάτεια, οὔτε θὰ μὲ σκορπίσουν τοῦ κάκου μαζωμένο. Γιατὶ σκέψου, ὦ Δίε, σ' ὁρίζω στὸ Δίε ἂν κανένας, ἀφοῦ παντρεύτῃ ὅπως λέει ὁ νόμος νὰ κ' ὁμορφὴ γυναῖκα, ὅστερα δὲν τὴν προσέχει, οὔτε τὴ ζηλεύει καθόλου, παρὰ τὴν ἐπίνει νὰ πηγαίνει ὅπου κ' ἂν θέλει νύχτα καὶ μέρα καὶ νὰ συναναστρέσεται μ' ὅσους θέλουν, καὶ

γιὰ νὰ τὸ πῶ καλλίτερα, ὁ ἴδιος τῆς δείχνει τὸ δρόμο νὰ ξεπορευτῇ μὲ τὸ ν' ἀνοίγει τὶς θύρας καὶ νὰ προσεγγεῖ φίλους καὶ νὰ καλεῖ ὅλους σ' αὐτήν, ἀρχαίς ὁ τέτοιος μπορεῖ νὰ φανεῖ ὅτι ἀγαπάει; Δὲ θὰν ὁλοφύει βέβαια αὐτὸ ἐσὺ, ὦ Δίε, ποῦ ἄγᾶπητες τόσες φιλίες.

Κι' ἂν κανένας πᾶλε, ἀφοῦ πάρει νόμιμα στὸ σπίτι του ἀσπλάδωτη γυναῖκα γιὰ νὰ κἀναι παιδιὰ γνήσια, οὔτε ὁ ἴδιος ἀγγίζει ὁμορφὴ καὶ τὸν κειρό του ἀρτοῦ, οὔτε ἄλλον ἀφίνει νὰ τὸ κοιτάει, παρὰ, ἀφοῦ τὴ σιδεροκλειδώσει, τὴν κρατᾷ παρθένα ἄγονη καὶ στεῖρα, ἐνῶ λέει ὅτι τὴν ἀγαπάει καὶ τὸ δείχνει μὲ τὸ χρῶμά του, τὸ σωματικό κορμὶ καὶ τὰ βαθουλωμένα μάτια, μπορεῖ νὰ μὴν τὸν πάρουν αὐτὸν γιὰ τὸν ἄλλον, ἀφοῦ, ἐνῶ πρέπει νὰ κἀναι παιδιὰ καὶ νὰ χερεῖ τὸ γάμο, μαρμαρίζεται τόσο ἐμορροπρόσωπο καὶ πανέμνοτο κοράσι, ἀνατρέφοντάς το σ' ὅλη τὴ ζωὴ σὰν ἱερεῖα τῆς Θεομοφῶρου. Ἐτσι κ' ἐγὼ θυμόνω, ποῦ μερικοὶ μὲ κλωτσούν καὶ μὲ κατασκορπίζουν καὶ μὲ ἐξοδεύουν μ' ἀσωτεῖα, καὶ μερικοὶ μ' ἔχουν στὰ σίδερα σὰν σημαδεμένο λιποτάχτη.

Δίε. Μὰ τί θυμόνεις μ' αὐτοὺς; ἔννοια σου καὶ ὅτι τιμωροῦν καλὰ ὅλοι τοὺς οἱ πρῶτοι σὰν τὸν Τάνταλο θὰ μένουν διψασμένοι καὶ ἄγευτοι

μὲ στεγνυμένο τὸ στόμα, χάσκοντας μονάχα μπρὸς στὸ χρυσάφι, κ' οἱ δεύτεροι σὰν τὸν Φινέα, ποῦ θὰ τοὺς ἀρπάξουν οἱ Ἀρπυῖες ἀπ' τὸν λάρυγγα το φαί. Μὰ πάχαινε τώρα νὰ βρεῖς τὸν Τίμωνα παρὰ πολὺ πῶς φρόνιμος.

Πλοῦτος. Μὰ θὰ πᾶψι ποτὲς ἐκεῖνος σὰν ἀπὸ τρύπιον κορμὶ νὰ μᾶς ἀνέσει βιαστικὰ, πρὶν νὰ μῶ καθολοκληρίῃ μέσα, θέλοντας νὰ προφτάσῃ τὴν πλημμύρα, ἀπὸ φόβο μήπως χυθῇ ἐκρῆτης καὶ τὸν πνίξω; Γι' αὐτὸ μὲν φαίνεται πὼς θὰ κρυδαλάω νερὸ στὸ πιθάρι τῶν Δαναῶν καὶ τοῦ κάκου θὰ τὸ γινώσκω, ἀφοῦ τ' ἀγγίζει δὲν κρατᾷ, καὶ καὶ πρὶν χυθῇ μέσα, σχεδὸν θὰ τρέχει ἔξω ὅσο θὰ ρίχνηται ἀπὸ πᾶν. Τόσο μεγαλειότερο ἀπ' τὸ ριζισμό εἶνε τὸ ἀνιγμὸς τοῦ πιθαρίου καὶ ἀνεμπίδοστο τὸ βγάλισμα.

Δίε. Λοιπὸν, ἂν δὲ φράξῃ τὸ ἀνιγμὸς αὐτὸ καὶ ὅσο μιὰ φορὰ ἀνιγνῇ, ἀφοῦ χυθῇ ἐσὺ ἔξω στὴ στιγμὴ, εὐκολα θὰ βρεῖ πᾶλε τὸ πιθάρι καὶ τὴν ἀξίνα στὸν πᾶτο τοῦ πιθαρίου. Μὰ πηγαίνετε τώρα καὶ κάνετε τὸν πλοῦτον. Κ' ἐσὺ, Ἐρμῆ, θυμῆσαι, ὅταν γυρίζεις, νὰ μᾶς φέρεις τοὺς Κύκλωπες ἀπ' τὴν Αἴτνη γιὰ νὰ διορθώσουν τ' ἀστροπελέκι, ἀφοῦ τὸ ἀκονίσουν. Γιατὶ βέβαια θὰ τὸ χρειαστοῦμε σὲ λίγο ἀκονισμένο. (ἀκολουθεῖ)